

nunquam etiam gratiosam remissionem pro circumstantiarum diversitate.

XXIV. Quod si vero injuria nondum sit illata, sed adhuc immineat, putant nonnulli Casuistæ, eam arcendam esse cum nece aggressoris. A quibus haud longè abire videtur Grotius ipse lib. de J. B. & P. c. 1. n. 10. ubi sic disserit: *Si cui periculum immineat alapa accipiendæ aut mali similis, huic quoque jus esse id arcendi cum cade inimici sunt, qui putant. Ego si mera justitia expletrix respiciatur, non dissentio. Quanquam enim inæqualia sunt mors & alapa, tamen qui me injuria parat efficere, is eo ipso mihi dat jus h. e. facultatem quandam moralem adversus se in infinitum, quatenus aliter malum illud à me arcere nequeo. Charitas quoque non videtur nos hic obstringere per se in gratiam nocentis. At lex Evangelica omne factum illicitum reddidit, jubet enim Christus alapam accipi potius, quàm adversario noceatur, quantò magis occidi eum vetat alape effugiendæ causa. Ultima quidem hæc, si Socinianam de lege Evangelica hypothesein tollas, bene se habent. Quod verò scribit, existimatque, eum qui me paret injuria adficere eo ipso mihi jus dare adversus se in infinitum ejus avertendæ causa, ex veritatis tripode non est. Ex superioribus enim liquet, rectaque ratio dicat, in vindicando modum esse servandum, nullamque defensionem justam esse, nisi proportionata sit offensionis: idque ipsum exigit quoque justitia expletrix sive ἐκπληρῶν, cujus quippe præceptum hoc est:*

ad sit

*Regula, peccatis que pœnas irroget æquas
Ne scutica dignum horribili sectere flagello.*

XXV. Quæ